

Αριθμός: 4764/2005

Αριθμός κατάθεσης:44024/2003

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Αθανάσιος Χερχελετζής, Πρόεδρος Πρωτοδικών, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου του Πρωτοδικείου.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δεν ορίστηκε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ:18-1-2005.

ΑΙΤΩΝ : 1] Αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «.....», με έδρα την Αθήνα, που εκπροσωπείται νόμιμα από την Πρόεδρο του , 2] Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 3] Αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 4] Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία [«.....» με τον διακριτικό τίτλο «.....»], που εδρεύει στο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Γρηγόρη Τρικούκη (ΑΜ4702}.

ΚΑΘΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας της δικηγόρου Αφροδίτης Σταυρίδου-Φραντζή(ΑΜ3578). Συμπαραστάθηκε και η ασκούμενη δικηγόρος Μαρίας Κυπριτίδου.

ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ: 1] Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2] Σωματείο με την επωνυμία «..... (.....), που εδρεύει στη και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια της πληρεξούσιας τους δικηγόρου Αφροδίτης Σταυρίδου-Φραντζή [ΑΜ 3578]. Συμπαραστάθηκε και η ασκούμενη δικηγόρος Μαρία Κυπριτίδου.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ:7-10-2004

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ:33952/2004

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΔΙΚΗΣ: Προσωρινή ρύθμιση κατάστασης.

Η συζήτηση έγινε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του άρθρου του ογδού κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 – 53 του Ν. 2121/93 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν.3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και

άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν. 21217/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσής πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως (άρθρ. 14 του ως άνω νόμου), ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας – παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσής, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευση της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή, (Εφ.Αθ. 1388/2000 Ελλ.Δνη 41, 408). Εξάλλου το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου (&1) εικόνας ή ήχου και εικόνας (&2), που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν. 3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «παρ.1 Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται στο αρμόδιο δικαστήριο. Παρ.3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Παρ. 4. Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. Παρ. 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και

ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3&2) καθίστανται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας – και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της φως άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 Ελλ. Δ/νη 44, 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους», ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν. 2121/93. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι όνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/93, όπου, ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη Δ. Ν. Δικηγόρου), αλλά, στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής.

Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον

επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίας και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. επί όλων αυτών Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 2002.217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Διον. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα εκδ. 2000.112, Κοτσίρη τελικώς στο άρθρο «Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης» ΕΕμπΔ 2002.251 μετά από προγενέστερες στο «Δίκαιο Πνευματικής ιδιοκτησίας» εκδ. 1999, σελ. 134, επιφυλάξεις του, που άπτονταν κυρίως του θέματος της επιλογής ή μη της αναμεταδοτέας ύλης από τον ξενοδόχο, το οποίο είχε τεθεί και από τις προηγούμενες όμως του νόμου, 2121/1993:ΑΠ 61/1981 ΠΧρ ΛΑ.443, 135/82 ΕΕμπΔ ΑΔ.684, βλ. σχετ. και παλαιότερη γνωμοδότηση Ασπρογέρακα – Γρίβα με τις εκεί παραπομπές στις αντίθετες 47/1995 και 37230/76 διατάξεις του Εισαγγελέως Πρωτοδικών Αθηνών, καθώς και την αντίθετη με τα παραπάνω, συνταχθείσα πριν την ψήφιση του ανωτέρω νόμου και προσκομιζόμενη από την καθής και τους υπέρ αυτής παρεμβαίνοντες, από 4-2-1993 γνωμοδότηση Δ. Τσάτσου και Α. Λοβέρδου).

Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [παρ.3 αρθρ.49]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσόν αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [49 παρ.2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων, δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της, από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα, για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ. Κουμάντο: πνευματική ιδιοκτησία σελ.153, 160, 190-191, Καλλινίκου: Τα θεμελιώδη θέματα το νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα σελ. 39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49&1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεως τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/93 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών

Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [εις εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6-2-2003 στη υπόθεση 245/00 βλ.Αρμ.2003, σελ.1699], αποφαινόμενο, επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8&2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανάκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων [ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων] και του [ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης] με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείπει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή, με τον πλέον δυνατό ομοιόμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγώνων φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογης προϋπόθεσης». Με την ίδια δε απόφαση κρίθηκε ότι, η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής περιλαμβάνουν μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων.

Συνεπώς και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή-χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα-ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων [«κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια] από τις εγκαταστημένες στα δωμάτιά τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, και ως προεκτέθηκε συντρέχει δημόσια εκτέλεση, υπό την έννοια του άρθρου 352 του Ν.2121/93, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/93. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι: η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο [αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό], ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα [από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της Ελληνικής γλώσσας] παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα, ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το

δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας.

Περαιτέρω ο Νόμος 2121/93 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού [τα οποία σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων] καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά, με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα αυτών και τούτο δε, χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύοντας ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβάσει οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί (ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237).

Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμηρομένη. Είναι προφανές ότι, ο νομοθέτης προς διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους (συγγενικό) δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί κατ' άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55&3., ότι: «για την δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών».

Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 44 παρ. 1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των, το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο

Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, ωστότου, το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ. που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. Κ.Πολ.Δ., εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 Κ.Πολ.Δ., ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν.2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 επ.Κ.Πολ.Δ., καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχοντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 Κ.Πολ.Δ., είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως των άρθρων 728 και 724 Κ.Πολ.Δ.

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες επικαλούμενοι την ιδιότητά τους, ως νόμιμα κατ' άρθρο 54 του Ν.2121/1993, συνεστημένων μόνων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης Περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων Ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ήχου και εικόνας, ζητούν: α) να καθοριστεί από το δικαστήριο η εύλογη και ενιαία αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 1-1-2002 έως 31-12-2003 από την καθής, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου με την ονομασία «...», προβαίνει σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους με τηλεοράσεις και ραδιόφωνα που είναι εγκατεστημένα σε κάθε δωμάτιο του, που προορίζονται για να μεταδίδουν καθημερινά επί 24ώρου βάσεως σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι έχουν δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των

μελών τους, μεταδιδόμενης από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελλήνιας εμβέλειας, επειδή η καθής αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους, προς καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και καταβολής αυτής. Ότι, η προσωρινή εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή, ανέρχεται στο ποσό των 0,13 ΕΥΡΩ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 47,45 ΕΥΡΩ ανά δωμάτιο για όλο το έτος 2002, και στο ποσό των 0,15 ΕΥΡΩ ανά δωμάτιο ημερησίως δηλ. 54,75 Ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2003 και αναλογικά για τα 70 δωμάτια της καθής, που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα, στο συνολικό ποσό των 7.154 ευρώ (3.321,50 + 3.832,50) και συνυπολογιζομένου και του Φ.Π.Α. 18% από 1287,82 Ευρώ, στο συνολικό ποσό των 8.441,82 ευρώ (7.154,0 + 1.287,82). Ότι να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τη μεταξύ τους συμφωνία, συγκεκριμένα δε να προσδιορισθούν σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους ηθοποιούς, (ποσό 4.220,90 ευρώ), το δε 25% για τους παραγωγούς (ποσό 2.110,45 ευρώ, το δε 12,5% για τους μουσικούς [ποσό 1055,23 ευρώ] και το 12,5% για τους τραγουδιστές (ποσό 1.055,23 ευρώ), β) επικαλούμενοι δε επείγουσα περίπτωση, να υποχρεωθεί η καθής ως ασφαλιστικά μέτρα να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών για την κάθε κατηγορία του κάθε αιτούντα οργανισμού.

Το ΝΠΔΔ με την επωνυμία «.....» και το σωματείο με την επωνυμία «.....» (.....) νομίμως εκπροσωπούμενα εμφανίσθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού κατά την εκδίκαση της υπό κρίση αιτήσεως και δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου τους παριστάμενα, προφορικά άσκησαν πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της καθής εταιρίας, επικαλούμενα έννομα συμφέρον τους, ως φορέων που συνεστήθηκαν και για την προάσπιση των επαγγελματικών συμφερόντων των ξενοδόχων και ζήτησαν την απόρριψη της αιτήσεως για τους λεπτομερώς αναφερόμενους στο δικόγραφο τους λόγους. Παραδεκτά, σύμφωνα με το άρθρο 686 παρ. 6 του Κ.Πολ.Δ., ασκήθηκε υπό των ανωτέρω νομικών προσώπων, πρόσθετη υπέρ της καθής παρέμβαση, πρέπει να ενωθεί και να συνεκδικασθεί με την ένδικη αίτηση (άρθρ. 80, 81, 686, 246 Κ.Πολ.Δ.), διότι, οι εν λόγω δίκες έχουν σχέση κυρίου και παρεπομένου, και με τον τρόπο αυτό επιταχύνεται και διευκολύνεται η διεξαγωγή της δίκης.

Σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η ένδικη αίτηση – στο δικόγραφο της οποίας σωρεύεται αίτηση περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και άσκηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων υπό τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως – αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρ. 49 παρ. ΙΝ. 2121/93, 682, 728 παρ. 1 περ. ζ' Κ.Πολ.ΔΦ.). Η ένδικη αίτηση, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, είναι επαρκής ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία κατά νόμο στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωση της. Ειδικότερα, για την πληρότητα του υπό κρίση δικογράφου ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση των αιτούντων Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης αρκεί η αναφορά στο δικόγραφο, ότι οι αιτούντες οργανισμοί εκπροσωπούν όλους τους δικαιούχους της κατηγορίας τους, εντός της Ελληνικής Επικράτειας, ως οι μόνοι και αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί του συνόλου αυτών, χωρίς να χρειάζεται και ονομαστική απαρίθμηση όλων των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και όλων των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και όλων των έργων στα οποία συμμετείχαν, και χωρίς να απαιτείται επίκληση συγκεκριμένων συμβάσεων από τα οποία να προκύπτει, η, εκ μέρους των δικαιούχων μεταβίβαση στους οργανισμούς της διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών τους δικαιωμάτων ή η πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί.

Δεν συντρέχει επίσης λόγος αοριστίας από την παράλειψη των αιτούντων να επικαλεσθούν επείγουσα περίπτωση ή επικείμενο κίνδυνο που να δικαιολογεί τον προσωρινό καθορισμό της αμοιβής, κατά τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη δεν πρόκειται εν προκειμένω, για λήψη ασφαλιστικού μέτρου οπότε θα ήταν αναγκαία η επίκληση των ως άνω προϋποθέσεων, αλλά για εκδίκαση κατά νομοθετική επιταγή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Τέλος, για την πληρότητα της υπό κρίση αιτήσεως αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, τα οποία στο υπό κρίση δικόγραφο μνημονεύονται για τον καθένα ραδιοτηλεοπτικό σταθμό (κρατικούς και ιδιωτικούς) χωριστά και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών.

Επίσης, τα ως άνω κρινόμενα αιτήματα της ένδικης αίτησης είναι νόμιμα στηριζόμενα στις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις, ήτοι των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54, 55, 56, 58 του ν. 2121/93 όπως ισχύει με το Ν. 3057/2002, εκτός από τα αίτημα επιδικάσεως και λοιπών εξόδων πλην εκείνων που αφορούν την άσκηση και συζήτηση της κρινόμενης αιτήσεως, καθ' όσον αυτά δεν συγκαταλέγονται μεταξύ των αποδιδόμενων εξόδων που ορίζονται στο άρθρο 189 Κ.Πολ.Δ.. Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί περαιτέρω και καστ' ουσίαν. Ο ισχυρισμός της καθής και των προσθέτως παρεμβαίνόντων υπέρ αυτής, περί μη νομιμότητας της αιτήσεως κατά το άρθρο 49 του Ν. 2121/93, γιατί, όπως ειδικότερα ισχυρίζονται αυτοί, χωρίς να αμφισβητούν την εκ μέρους των πελατών του ξενοδοχείου της πρώτης χρήσης των τηλεοράσεων και των ραδιοφώνων που υπάρχουν στα δωμάτια του, η χρήση αυτή δεν συνιστά ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή αναμετάδοση αλλά τέτοια μετάδοση γίνεται από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς οι οποίοι «έχουν καταβάλλει τα συγγενικά δικαιώματα διότι έχουν χρησιμοποιήσει τους υλικούς φορείς», είναι αβάσιμος και απορριπτέος, καθόσον σύμφωνα με όσα εκτίθενται σχετικά στη νομική σκέψη της παρούσας, εφόσον όπως δεν αμφισβητείται, οι πελάτες της καθής λαμβάνουν μέσω του ραδιοφώνου και των τηλεοράσεων που είναι εγκατεστημένα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της, τα ραδιοτηλεοπτικά σήματα, το επικαλούμενο γεγονός ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί έχουν καταβάλει την εύλογη αμοιβή των δικαιούχων, δεν καθιστά την εκ μέρους των πελατών της καθής λήψη, απλή εκ μέρους της χρήσης ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης για την οποία έχει καταβληθεί από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς η εύλογη αμοιβή, αλλά για νέα χρήση σαν ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίας για την οποία οφείλεται απ' αυτήν εύλογη αμοιβή. Για τον ίδιο λόγο αβάσιμος απ' αυτήν εύλογη αμοιβή. Για τον ίδιο λόγο αβάσιμος και απορριπτέος είναι και ο επικουρικά προβαλλόμενος ισχυρισμός τους ότι οι παραγωγοί δεν δικαιούνται αμοιβή για την εκ μέρους της καθής παραπάνω χρήση, καθώς και ο επικουρικά επίσης προβαλλόμενος ισχυρισμός τους, ότι οι ηθοποιοί δεν δικαιούνται κατά το νόμο ποσοστό 50% της οφειλομένης εύλογης αμοιβής, αλλά δικαιούχοι κατά το νόμο τέτοιου ποσοστού είναι οι παραγωγοί, αφού, όπως επίσης εκτίθεται στη νομική σκέψη της παρούσας, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν. 2121/93 η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, στην προκειμένη δε περίπτωση οι αιτούντες επικαλούνται τέτοια συμφωνία μεταξύ τους περί επιμερισμού της εισπραττόμενης αμοιβής κατά τα αιτούμενα ποσοστά, 50% για τους ηθοποιούς, 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές. Τέλος μη νόμιμος και απορριπτέος είναι και ο ισχυρισμός των παραπάνω ότι η άσκηση του δικαιώματος των αιτούντων είναι καταχρηστική για το λόγο ότι από το έτος 1993 δεν επεδίωξαν την εισπραξη εύλογης αμοιβής από τα ξενοδοχεία «αλλά μόνο πρόσφατα αποφασίσθηκε να αποπειραθούν να εισπράξουν από τον τομέα των ξενοδοχείων», καθόσον μόνο το γεγονός αυτό και αν ακόμη είναι αληθινό δεν καθιστά καταχρηστική, κατά την έννοια

του άρθρου 281 του ΑΚ, την άσκηση του δικαιώματος των αιτούντων για καθορισμό και είσπραξη της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων που αντιπροσωπεύουν. Οι λοιποί ισχυρισμοί τους που αφορούν το ύψος της αιτούμενης εύλογης αμοιβής, την οποία η καθής και οι προσθέτως παρεμβαίνοντες υπέρ αυτής, χαρακτηρίζουν «υπέρογκη», δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεμελιώσουν ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος των αιτούντων, αλλά αποτελούν αρνητικούς του ύψους της οφειλόμενης από την πρώτη εύλογης αμοιβής, όπως και ο ισχυρισμός τους, ότι οι αιτούντες επιδιώκουν την αμοιβή αυτή, ενώ συγχρόνως εισπράττουν τέτοια από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, καθόσον όπως ήδη έχει λεχθεί, η εισπραττόμενη από τους τελευταίους αμοιβή αφορά την εκ μέρους των ιδίων χρήση και δεν αναιρεί την υποχρέωση καταβολής τέτοιας αμοιβής από άλλους χρήστες όπως είναι η καθής, με βάση τα εκτιθέμενα στην αίτηση και συνομολογούμενα περιστατικά.

Από τις καταθέσεις του μάρτυρα των αιτούντων, και του μάρτυρα της καθής, , που εξετάστηκαν κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο, τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, τις ομολογίες αυτών και όλη γενικά τη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούντες, αστικοί συνεταιρισμοί οι τρεις πρώτοι και αστική εταιρία η τέταρτη, είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι συστάθηκαν νόμιμα κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/93 και στους οποίους, όπως εγγράφως δηλώνουν, έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι του πρώτου ηθοποιοί, του δευτέρου μουσικοί, του τρίτου ερμηνευτές – τραγουδιστές και του τέταρτου παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ή εικόνας, ή ήχου ή εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο των έργων τους, μεταξύ των οποίων η διαπραγμάτευση, συμφωνία, δικαστική επιδίωξη είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, του, αναφερόμενου στη νομική σκέψη της παρούσας, άρθρου 49 του Ν. 2121/93. Συγκεκριμένα πιθανολογήθηκε ότι ο αριθμός των μελών κάθε αιτούντος είναι μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί, ενόψει του ότι υπερκαλύπτει το ελάχιστο της αντιπροσωπευτικότητας της κάθε κατηγορίας δικαιούχων για την οποία ενεργούν αντίστοιχα, ότι αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα αυτών και συνεπώς έχουν κατά τεκμήριο (άρθρο 55 παρ. 2 του Ν. 2121/93), προς ανατροπή του οποίου δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο η καθής και οι προσθέτως παρεμβαίνοντες υπέρ αυτής, την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις προαναφερόμενες κατηγορίες, συνακόλουθα δε, κατά τα αναφερόμενα σχετικά στη νομική σκέψη της παρούσας, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν. 2121/93, νομιμοποιούνται για τη δικαστική επιδίωξη του καθορισμού και επιδίωξης της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, ανεξάρτητα αν υπάρχουν και άλλοι συνδικαιούχοι που δεν είναι μέλη τους ή είναι τυχόν μέλη άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Μεταξύ άλλων οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται να αξιώνουν (με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά) την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή από τους χρήστες οι οποίοι χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αμοιβής, προβαίνουν στην ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι, μέλη των αιτούντων οργανισμών. Εξάλλου οι αιτούντες υποχρεούνται να προβαίνουν σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να εισπράττουν αυτήν.

Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η καθής ανώνυμη εταιρία διατηρεί και εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με την ονομασία «.....», που βρίσκεται στο (οδός). Τούτο ανήκει στην κατηγορία των 4 αστέρων και διαθέτει 70 δωμάτια συνολικά. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες τηλεοράσεις

και ραδιόφωνα και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα όλων των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Ως πιθανολογήθηκε, οι δέκτες ραδιοφώνου και τηλεόρασης που έχει εγκαταστήσει η καθής σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί, μεταδιδόταν καθημερινά, καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2002 και 2003 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο ραδιοτηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη 2002 και 2003 στην Ελληνική Επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζόμενων και προστατευόμενων από τους αιτούντες, έργων, ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης δε, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της-που σημειωτέον συγκροτούν κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του «κοινού»-όταν αυτοί βρίσκονταν στα δωμάτιά των, διαμορφώνοντας τις κατάλληλες συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη κατάλληλου και ικανού λαμβάνει όλα τα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα των ραδιοφωνικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία ραδιοτηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές ραδιοφώνου και τηλεόρασης προς λήψη από τους πελάτες της των ραδιοτηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές λοιπόν ότι, εν προκειμένω, παρόλο που δεν γίνεται εκ μέρους της καθής χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, και δη για χρήση της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το ραδιοτηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο, γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η καθής, ως χρήστης-λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσεως παρουσίασε αυτήν (ραδιοτηλεοπτική εκπομπή) χωρίς δικαίωμα σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη αυτή της καθής, αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη από αυτούς, δηλαδή, για την οποία προοριζόταν η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση τούτων και αναμφισβητήτως θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια, του άρθρου 352 του Ν. 2121/1997, των διαχειριζόμενων και προστατευόμενων από τους αιτούντες, έργων. Συνεπώς, υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση, δικαίωμα των αιτούντων για να αξιώνουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθώς και αυτή έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την εν λόγω αμοιβή. Σημειωτέον ότι, ενώ η καθής αρνείται τη υποχρέωσή της ως προς την καταβολή εύλογης αμοιβής στους αιτούντες, αμφισβητώντας την ύπαρξη, εν προκειμένω, της δημόσιας παρουσίας, άλλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις έχουν συνάψει συμβάσεις με τους αιτούντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για τη εν λόγω δημόσια παρουσίαση των έργων (βλ. τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τους αιτούντες ιδιωτικά συμφωνητικά με τις

ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται τα ξενοδοχεία με την επωνυμία «.....»).

Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες συμφώνησαν μεταξύ τους και κατάρτισαν ενιαίο κοινό αμοιβολόγιο για τη δημόσια εκτέλεση οπτικοακουστικών μέσων από τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις της χώρας για κάθε ένα από τα έτη 2002 και 2003, που δημοσιεύτηκαν νόμιμα στις εφημερίδες «.....» στις 9-12-01 και 24-4-2003, «..» στις 29-12-2001 και 24-4-2003 και «.....» στις 21-12-2001 και 24-4-2003, ορίζοντας ενιαία εύλογη αμοιβή, για το έτος 2002, το ποσό των 0,13 Ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο και για το έτος 2003 το ποσό των 0,15 Ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για τα ξενοδοχεία της κατηγορίας 4 αστεριών όπως είναι το ξενοδοχείο της καθής, καθώς και με βάση αυτού του αμοιβολογίου επιχείρησαν να διαπραγματευτούν τη σχετική αμοιβή (άρθρ. 49 παρ. 1 Ν.2121/1993), πλην όμως οι διαπραγματεύσεις απέβησαν άκαρπες. Ο καθορισμός της παραπάνω αμοιβής σε ορισμένο ποσό είναι επιτρεπτός, η δε συγκεκριμένη χρήση από την καθής των έργων των αιτούντων έχει όλως δευτερεύουσα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσής τους. Συνεπώς η εύλογη αμοιβή που υποχρεούται να καταβάλει η καθής στους αιτούντες, πρέπει να καθοριστεί σε ορισμένο ποσό κατ' έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους αιτούντες και εύλογο, σύμφωνα με τα αναλυτικά εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη. Επίσης πιθανολογήθηκε ότι η εμπορική και τουριστική κίνηση στην πόλη τα κατά τα έτη 2002 και 2003 ήταν μειωμένη σε σύγκριση με την αντίστοιχη στην πρωτεύουσα του Κράτους, και το ξενοδοχείο της καθής, παρόλο που βρίσκεται σε κεντρική περιοχή με εμπορική και τουριστική κίνηση, είχε κατά τα έτη 2002 και 2003 ετήσια πληρότητα 43,49% και 45,87% αντίστοιχα (βλ. την υπ' αρ. πρωτ. 7362/2004 βεβαίωση Δ/νσης Τουρισμού Κεντρικής Μακεδονίας). Στο ξενοδοχείο αυτό οι ημεδαποί πελάτες τα έτη 2002 και 2003 ήταν 8.655 και 9.288 αντίστοιχα και οι αλλοδαποί ήταν 1917 και 1803 αντίστοιχα (βλ. την ως άνω βεβαίωση).

Συνεκτιμωμένων όλων των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, το Δικαστήριο, κατά τα αναφερόμενων στη μείζονα σκέψη, και, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που ως προεκτέθηκε έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης της επιχείρησης της καθής, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα αυτών κατά το έτος 2002, το σκοπό της διαμονής των πελατών στο ξενοδοχείο, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής των, των πραγματικών δυνατοτήτων των πελατών να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το ποσοστό ακρόασης και τηλεθέασης των έργων τούτων, το μέγεθος του ραδιοτηλεοπτικού χρόνου που αφιερώνεται στη μετάδοση των εν λόγω έργων, τη συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με τα άλλα ξενοδοχεία, που συνιστούν πρόσφορα συγκριτικά στοιχεία, πρέπει να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής για το έτος 2002 στο ποσό των 1.400 ευρώ [20,00 X 70 δωμάτια] και στο ποσό των 1.540 ευρώ [22,00 ευρώ X 70 δωμάτια] για το έτος 2003. Έτσι για τα δυο [2] επίδικα έτη η καθής οφείλει εύλογη αμοιβή στους αιτούντες συνολικού ύψους 2.940 ευρώ [1.400+1.540]. Η προσωρινή αμοιβή κρίνεται κατά πιθανολόγηση ως εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη της δέουσας ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημόσιας παρουσίασης των προστατευόμενων απ' αυτούς έργων, μέσω των δεκτών ραδιοτηλεοράσεως, των εγκατεστημένων στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθής και του συμφέροντος της τελευταίας, να μπορεί να

εκμεταλλεύεται τη χρήσης των ως άνω έργων υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του ως άνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών πρέπει να γίνει κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, ποσοστό 25% για τους παραγωγούς, 12,5% για τους μουσικούς και 12,5% για τους τραγουδιστές.

Συνεπώς, η προσωρινώς καθορισθείσα εύλογη αμοιβή για τις ως άνω κατηγορίες των αιτούντων ανέρχεται σε 1.470 ευρώ για τους ηθοποιούς, 735 ευρώ για τους παραγωγούς, 367,5 ευρώ για τους μουσικούς, και 367,5 ευρώ για τους τραγουδιστές. Πιθανολογήθηκε επίσης ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθής έχει ήδη αποκομίσει κατά τα έτη 2002 και 2003 οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των αιτούντων.

Επομένως πρέπει, οι σωρευόμενες στο υπό κρίση δικόγραφο αιτήσεις να γίνουν εν μέρει δεκτές και ως κατ' ουσίαν βάσιμες και να απορριφθεί δε κατά το αντίστοιχο μέρος η πρόσθετη, υπέρ της καθής, παρέμβαση. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί στο σύνολό της μεταξύ των διαδίκων κατ' άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ., διότι η ερμηνεία των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου είναι ιδιαίτερα δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την αίτηση και την προφορικώς ασκηθείσα υπέρ της καθής παρέμβαση, αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει τις σωρευόμενες στο υπό κρίση δικόγραφο αιτήσεις περί καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής και περί προσωρινής επιδίκασews αυτής.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την πρόσθετη υπέρ της καθής παρέμβαση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει η καθής να καταβάλει στους ηθοποιούς, τραγουδιστές, μουσικούς και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που νομίμως εκπροσωπούνται αντίστοιχα από τους αιτούντες Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων, για το έτος 2002, συνολικά στο ποσό των χιλίων τετρακοσίων [1400] ευρώ και για το έτος 2003 συνολικά στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων σαράντα [1.540] ευρώ και για κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται ειδικότερα από τους αιτούντες Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων για τα έτη 2002 και 2003, στο ποσό των χιλίων τετρακοσίων εβδομήντα [1.470] ευρώ για τους ηθοποιούς, στο ποσό των επτακοσίων τριάντα πέντε [735] ευρώ για τους παραγωγούς, στο ποσό τριακοσίων εξήντα επτά ευρώ και πενήντα λεπτών [367,5] ευρώ για τους μουσικούς, και των τριακοσίων εξήντα επτά ευρώ και πενήντα λεπτών [367,5] ευρώ για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθής να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες το ήμισυ της ως άνω καθορισθείσης για τον καθένα αμοιβής.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ το σύνολο της δικαστικής δαπάνης μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στη Θεσσαλονίκη στις 21-2-2005 και με την παρουσία της Γραμματέως Αικατερίνης Φυσικούδη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ